

Spoštovani gospod Doropoljski!

V septembrski številki sem tudi jaz rešil vse uganke. — Hvala Vam za Vaše vzpodbudne besede. Prosil bom ateka in mamico, da mi dovolita, da bom prihodnje leto reden naročnik Vašega res lepega lista. Potem bom imel priložnost, oglasiti se s kakimi vrsticami na Vas, spoštovani gospod. Za zdaj le toliko, da je moj dom v prelepih Beltincih.

Prav iskreno Vas pozdravlja Vaš

Vekica Šprager,
učencec beltinske šole

Lepi sestavek Ivanke Ambroževe iz Grčaric bom priobčil prihodnje leto v oktobrski številki. Dotlej jo pa prav lepo pozdravljam.

Želim, da bi moje pridne Zvončkarje bogato obdaroval sv. Miklavž.

Pa vesel Božič vsem!

• GOSPOD DOROPOLJSKI

IZ MLADIH PERES

Lokomotiva

Tisto jesen so z vseh desetih predmestnih tirov odpeljali stare vozove in lokomotive nekam na jug. Samo nekaj voz je ostalo in ena sama lokomotiva.

Čuvajeji otroci so se že naveličali vseh iger, s katerimi so si preganjali

dolgčas vse poletje, in so veselo sprejeli predlog najstarejšega, Janka, da si gredo ogledat preostale vozove in lokomotivo.

Najprej so obiskali lokomotivo. Starina in zarjavela je bila. Janko se je povzpел na mesto strojevodje in pretikal in obračal vzvode. O, na lokomotive se je Janko dobro spoznal, saj sta bila z očetom že večkrat v kurilnici, kjer so stale vse drugačne lokomotive kakor je tale tukaj.

Nenadoma je šinila dečku nova misel v glavo. Kaj, če bi spravil lokomotivo v pogon, da bi se malce popeljali po teh praznih tirih. Kako se spravi lokomotiva v pogon, je Janko dobro vedel, vode je treba in ognja.

»Lenka!« je poklical sestrico, ki z bratcem ni upala bliže, »prinesi vedro vode! Peljali se bomo.«

Devet veder vode je morala prinesiti Lenka, da je bil kotel vsaj do polovice poln, in Janko se je moral presneto potruditi, da je zadelal vse luknje in mu ni voda iztekla. Nato so se odpravili v gozd po suhljad in drva. Celo grmado so jih nanosili v lokomotivo. Janko je privlekel iz žepa vžigalice in na ognjišču zakuril.

Precej časa so kurili, da je postalo v lokomotivi že vroče. Para je uhajala pri vseh špranjah, da je bila vsa lokomotiva v dimu. Janko je ves čas pretikal vzvode in kolesca, da bi spravil

lokomotivo v pogon, pa mu ni uspelo. Samo ene ročice ni mogel premakniti, preveč je že zarjavela. Končno so se vsi trije spravili nad njo in vlekli, kar so imeli moči, dokler se ni vdala. V tistem hipu je pri kolesih presunljivo zaškripalo in počasi se je jela lokomotiva premikati. Vedno hitreje je šla, ročico so namreč potegnili do kraja. Kolesje je cvililo na vse pretege, saj že od kdo ve kdaj ni bilo naoljeno.

»Hura, peljemo sel« je vzkliknil Janko. Pogledal je na domačo hišo, na pragu je stal oče. Pomahal mu je z roko, a oče mu je zažugal s pestjo, kajti spoznal jih je. Vendar se Janko zato ni menil.

Bližali so se glavni progi. Janko je hotel zavreti lokomotivo, a ni mogel ročice premakniti nazaj. Celo vsem trem ni uspelo. Obupani so se spogledali in si niso znali pomagati. Lokomotiva je medtem zavozila na glavno progo.

»Sedaj bomo pač morali peljati do prve postaje,« je obupano dejal Janko in nametal drv v ognjišče. Drugega jim niti ni kazalo, mar naj obstoje na progi sredi polja? Janko se je že močno kesal svojega dejanja. Mar bi bil pustil lokomotivo pri miru! Lenki je šlo na jok, najmlajši, Branko, pa je tulil na vse načine.

Privozili so do ovinka in nenadoma je opazil Janko predor. Počasi in močno sopihaje je vozila lokomotiva vanj. Otrokom so v grozi zastala srca. V to temo naj se popeljejo? Sami. Kaj če se zruši strop in jih zmečka? Vsi povprek so zajokali. Lokomotiva pa je počasi zavozila v temo. Pošastno je sopihala in hropela, gosti dim se je valil od vlažnih sten. Daleč, daleč pred njimi je bila majhna svetla točka, izhod iz tega pekla.

Nenadoma so zaslišali za seboj vrisk in ropot. Janko je strahoma pogledal nazaj, celi roji isker so vreli iz nečesa, ki je ropotalo in hrumelo za njimi. Bližalo se je vedno bolj in s takim hrumom, da so se otroci preplašeni in glasno jokaje stisnili v kot.

Silen tresk in ropot, da se je lokomotiva stresla, jim je naznanil, da jih je tisto strašno dohitelo. Strahoma so pričakovali, kdaj se prikaže od kod

kak peklenšček, ki je hrumel in brenčal za njimi, a v tem je postalo svetleje in kmalu so zagledali onkrat predora beli dan.

Prvi Jankov pogled je veljal nazaj. Skoraj olajšano si je oddahnil, ko ni opazil kakega hudobca. Ali tudi to, kar je videl, ni bilo brezskrbno. Za njimi je sopihal potniški vlak in moččna lokomotiva je porivala pred seboj majhno škatlico z našimi potniki. Silno začuden je opazil strojevodja stroj pred seboj in takoj uganil, koliko je ura, ko je zapazil čuvajeve otroke.

Na prvi postaji jim je res uspelo ustaviti lokomotivo. Že med vožnjo jo je kurjač z vrvo zakačil k vlakom in na postaji so morali trije mali grešniki pred postajenačelnika. Sklonjenih glav so stali pred debelim možakom in solze so jim silile v oči, ko so morali pripovedovati svojo zgodbo.

»Kaj vam je padlo v glavo?« je nazadnje zakričal postajenačelnik nad njimi, potlej pa je položil Janku roko na ramo:

»Iz tebe bo še nekaj, če boš tudi v bodoče tako pogumen, a vedi, da se nedovoljenih sredstev nikdar ne sme uporabljati.«

S prvim vlakom so se vrnili domov, Janko pa je čisto zatrdno sklenil, da postane strojevodja.

Stanko Pakič

* * *

Svetemu Miklavžu

Predragi sveti Nikolaj,
začel je Nacek pisati,
ti verno me poslušaj zdaj,
ne zabi me uslišati.

Najprej bi hotel zrakoplov,
da letal bi ko ptica,
nato pa vrečo mandeljnov,
ki so ljuba mi slaščica.

Potem bicikel bi želel,
kot ga nihče nima v vasi,
z njim vsak dan v šolo bi hitel,
v nedeljo k sveti maši...

Zdaj pa, predragi Nikolaj,
te prav lepo pozdravlja
in toplo priporoča se
tvoj Nacek iz Posavja.

Ana Požarjeva

